

Aşifte

– Ümit Seyhan · 23 Kasım 2014

Törpülenen sevdalardan fışkırırken yalnızlık
Elleri ceplerinde
Aşağı doğru inen insanların
Flaşlar patlıyor arka arkaya gözlerinde
İnsan suretinde ki boşluklar
Gülüyorlar bir fotoğraf karesinde

Rimeli akmış bacaklar sütun
Kaşlarında siper almış okçular
Gölgesi toplanmış ayak uçlarına
Yürüyor incitmeden incinen bedenini
Reklam afişlerinin geçerken önünden
Geceden kalma bir aşifte
Gömüyor başını yedi kat yerin dibine

Uzun öjeli tırnakları uzanıyor memura
Bilet alırken utanıyor sigaradan kararmış parmaklarından
Kaçmış Jartiyer çorabını fark ediyor
İyi giyimli erkeklerin ucuz bakışlarından

Oturuyor sigara içmek yasaktır levhasının yanındaki
Demirden banka
Kapatıyor uykusuzluktan acıyan gözlerini
Yaşlar süzülürken siliyor yüzünde ki pudrayı
Dost sanmıyor artık her teselli edeni

Kaçırıyor o hengamede metroyu
Vefasızlığına üzüyor
Düşünce aklına evde bekleyen aç kedisi
Bir isimi tekrarlıyor durmadan
Duvarına gizlice kazıdığı
Çocuk sığınma yurdundan

Büyümekten korkmak
Büyütülürken korkarak

Korkuyu yeniordu insan
Ve acıların ömrü uzundu
Bir karganın ömründen bazen

Yorgun masum bir çift göze
Dikkatlice bakıyor banka oturması için yer açarken
Boya sandığı ile bir çocuk ilişiyor bir kenarına
Demir bankı sahiplenme duygusundan uzak
Koyarken sandığını aşiftenin topuklu ayakkabılarına bakıyor
Bir koku yayılıyor ortalığa
Tüm yüzlerde ki maskeleri yırtarak
İnsanlar bir adım uzaklaşıyorlar
Aşifteyle boyacı çocuğun yanından

Bir anonsla kalkarken aşifte demir banktan
Gecedden topladığı hasılat
Taşıyor boyacı çocuğun siyah parmaklarından

Metro uzaklaşırken istasyondan
Boyacı çocuk sevinçten ağlayarak el sallıyor
Abla abla diye arkasından

Ümit Seyhan